

Sygn. akt I ACa 413/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Józef Wąsik

Sędziowie: SSA Sławomir Jamróg

SSO Barbara Baran (del., spraw.)

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi J. S. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa T. W. i W. W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lutego 2012 r., sygn. akt I ACa 8/12

postanawia:

1. odrzucić skargę;
2. przyznać od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata A. C. kwotę 3321 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych), w tym 621 zł podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu w postępowaniu wywołanym skargą o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

Pozwany J. S. złożył skargę o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa T. W. i W. W. przeciwko niemu o zapłatę, zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 lutego 2012 r., sygn. akt I ACa 8/12. Skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku a także wyroku sądu I instancji i oddalenia powództwa. Jako podstawę wznowienia wskazano art. 403 § 2 k.p.c. z powołaniem się na późniejsze wykrycie takich okoliczności, które mają wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Tą okolicznością miał być wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt IV Ka 1051/13.

W ocenie skarżącego wydanie prawomocnego wyroku skazującego M. P. spełnia przesłanki w/w przepisu, bowiem jest to nowy dowód, który ma wpływ na rozstrzygnięcie. Skoro wyrok został wydany już po zakończeniu sprawy cywilnej, to nie mógł być powołany w jej toku. Wyrokiem tym M. P. został prawomocnie skazany m.in. za doprowadzenie powodów do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 86 100 zł a także za doprowadzenie pozwanego do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 14 500 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru zajęcia się uregulowaniem stanu prawnego nieruchomości położonej w B. (m.in. działka nr (...)). Zdaniem skarżącego uzasadnienie wyroku wskazuje jednoznacznie, że to M. P. a nie pozwany zaciągnął zobowiązania wobec powodów, gdyż pozwany nie miał świadomości, jakie oświadczenia składa M. P. i że czyni to w sposób zawiniony i umyślny. Pozwany

nigdy nie kontaktował się z powodami a o ich istnieniu dowiedział się z powództwa o zapłatę i w rezultacie to on musi naprawiać szkodę wyrządzoną przez M. P.. Podniósł też argument, że powodowie zaniechali wniosku o naprawienie szkody przez M. P., zatem ich zachowanie należy badać przez pryzmat zgodności z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Apelacyjny ustalił, że w dniu 8 lutego 2012 r. zapadł pod sygnaturą I ACa 8/12 wyrok oddalający apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 października 2011 r. (sygn. I C 100/10), w którym zasądzono od skarżącego na rzecz powodów kwotę 87 500 zł tytułem zwrotu kwot zapłaconych na poczet umowy przyrzeczonej i w związku z jej niedojściem do skutku. W odniesieniu do pełnomocnictwa udzielonego przez skarżącego M. P. stwierdził Sąd Apelacyjny, że nie ma podstaw do przyjęcia, by pełnomocnik działał z przekroczeniem zakresu umocowania a pozwany (skarżący) nie wykazał też, by zachodziła jakakolwiek wada oświadczenia woli. Pozwany nie może skutecznie twierdzić, że nie znał treści podpisanego przez siebie dokumentu i że udzielał pełnomocnictwa w zakresie innym, niż wskazany w akcie notarialnym. Uchylenie się przez pozwanego od skutków udzielonego pełnomocnictwa nie było skuteczne także z uwagi na przekroczenie terminu z art. 88 k.c. Postępowanie karne przeciwko M. P., które już wówczas się toczyło, ocenione zostało przez Sąd Apelacyjny jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie cywilnej.

Ustalił także Sąd Apelacyjny, że pozwany wnosił już skargę o wznowienie postępowania, opartą na treści art. 403 § 2 k.p.c., która została odrzucona postanowieniem tut. Sądu z dnia 24 października 2013 r. do sygn. I ACa 1240/13. Sąd uznał wówczas, że powołane w skardze okoliczności i środki dowodowe albo nie są nowe, albo są irrelevantne dla sprawy o zapłatę.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wobec treści art. 405 k.c. i wskazanej podstawy wznowienia sądem właściwym dla rozpoznania skargi jest Sąd Apelacyjny.

Skarżący wskazał na wydanie wyroku karnego, który w jego ocenie uzasadnia wznowienie postępowania.

Stanowisko skarżącego jest jednak niezasadne. Sam fakt wydania wyroku przez sąd karny w instancji odwoławczej nie stanowi o zaistnieniu nowej okoliczności lub nowego dowodu, który miałby wpływ na wynik poprzedniego postępowania. Przy okazji należy dostrzec, że w odniesieniu do skarżącego sąd zmienił opis czynu, przypisanego oskarżonemu M. P. w akcie oskarżenia a w konsekwencji także w wyroku sądu I instancji, bowiem ściganiem objęte było wyłudzenie od skarżącego kwoty 14 500 zł na poczet wydatków związanych z uregulowaniem kwestii własnościowych działki nr (...) w B.. Nie była badana kwestia odpowiedzialności karnej M. P. za działania podejmowane bez wiedzy pozwanego ze szkodą dla jego interesów, bo nie obejmował tego akt oskarżenia, zaś co do dochodzenia roszczeń od M. P. – jak stwierdził sąd karny - skarżący ma możliwość w postaci drogi procesu cywilnego.

W żaden sposób nie uległa zmianie okoliczność, przywołana przy rozpoznaniu poprzedniej skargi o wznowienie, polegająca na tym, że prowadzenie postępowania karnego przeciwko M. P. i postawienie mu zarzutów było już wówczas znane. Postępowanie, którego wznowienia domaga się pozwany, obejmowało spór między powodami a pozwanym na tle niedojścia do skutku umowy przyrzeczonej, nie zaś spór pomiędzy skarżącym a skazanym M. P.. Skazanie to nie ma znaczenia dla wyniku postępowania wywołanego powództwem niedoszłych nabywców gruntu przeciwko skarżącemu a wszelkie okoliczności związane z udzieleniem pełnomocnictwa M. P. można było podnosić w poprzednio rozpoznawanej sprawie. Nie ma żadnego znaczenia dla oceny istnienia podstaw do wznowienia argument skarżącego, iż powodowie nie wystąpili do oskarżonego (skazanego) M. P. o naprawienie szkody. Powodowie skorzystali z roszczenia, jakie przysługiwało im wobec pozwanego i działania tego nie można oceniać jako przerzucenie ciężaru odpowiedzialności na pozwanego.

Błędna jest też ocena własnej roli skarżącego w całym zdarzeniu, bowiem udzielając pełnomocnictwa M. P. występował w roli mocodawcy. Obciążają go zatem konsekwencje działania pełnomocnika, skoro nie wykazał w postępowaniu

cywilnym wyjścia pełnomocnika poza zakres umocowania ani nie uchylając się od skutków złożonego oświadczenia. Art. 5 k.c. nie może być podstawą skargi o wznowienie postępowania.

Zgodnie z treścią art. 410 § 1 k.c. sąd odrzuca skargę m.in. nieopartą na ustawowej podstawie. Samo zaś wskazanie przepisu i sformułowanie ustawowej podstawy wznowienia nie wystarczy, by wznowienie uznać za dopuszczalne. Jeśli bowiem podstawa w istocie nie zachodzi, skarga ulega odrzuceniu. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. W istocie bowiem skarżący nie wskazał ani nowych okoliczności faktycznych, ani środków dowodowych, których nie można było powołać w poprzednim postępowaniu, zaś przywołana argumentacja nie ma znaczenia dla sprawy o zapłatę.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Wobec reprezentowania pozwanego przez pełnomocnika z urzędu przyznano na rzecz tego pełnomocnika wynagrodzenie w wysokości wynikającej z treści § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.